

Olemme lopulta vain hiekanjyviä

Keskiaika ja nyky-Pori kohtaavat Monikasvojen viisaassa ihmistutkielmassa

► Jokamies on keskiajalla elävä itsetyytyväinen menestyjä, joka rypee omassa maallisessa hyvinvoinnissaan uhraamatta ylimielistä ajatusta kummempaa itseään vähäosaisemmille tai edes kuolevalle äidilleen. Joel taas herää koomasta nykyajan karuun Poriin alimman sosiaaliluokan edustajana, joka joutuu byrokratian armottomiin rattaisiin yrittäessään uutta alkua elämälleen. Kumpikin kohtaa omassa ajassaan kuoleman lähestymisen, joka herättää uuden näkökulman jo elettyyn elämään.

Keskiaikaisen moraliteetti-näytelmän yhdistäminen nykyhetken Poriin sijoittuvaan arki-realismiin on ideana kiehtova, mutta kovin haastava. Monikasvot onnistuu tässä riskialtiissa ristisitoksessa erinomaisesti. Puoliskot antavat toisilleen syvyyttä ja sellaisia merkityksiä, joita niillä ei toisistaan erotettuina olisi.

Samojen näyttelijöiden eri rooleissa on kiinnostavia analogioita, joita ei kuitenkaan sorruta liaksi alleviivaamaan. Esimerkiksi Kristiina Jerkov näyttelnee ensimmäisellä puoliajalla maallisen mammonan ruumiillistumaa ja toisella ääri-materialistista pankinjohtajaa. Mari Rajalan tulkitsemaa keskiajan pirua vastaa nykyajassa

Keskiaikainen moraliteettinäytelmä, Hugo von Hofmannstahl, Monikasvot: Joel' Jokamies.

Teatteri Monikasvojen näytös 21.4.2005

Porin työväenopiston auditoriossa.

Ohjaus: Minna Liettyä-Tyni.

Jokamies-suomennos: Huugo Jalkanen.

Valot: Seppo Saarinen.

Maskeeraus, kampaus, puvustus ja lavastus: Monikasvot.

Koreografiat: Kati Pipinen.

Tehosteet: Ari Eloranta.

Yleisapu: Sanna Salonen.

Rooleissa: Tommi Virhiä, Ari Eloranta, Inna Helminen, Hely Ojala, Mari Rajala, Juha Vastamaa, Pasi Hakanen, Kristiina Jerkov, Hannele Syrjälähti, Milka Tyni, Vilma Tyni, Tuija Ranta, Sirkku Tyni, Pirjo Heljakka, Elina Taimi, Maria Halminen.

tietenkin talouskonsultti, kun- kas muutenkaan.

Nimirooleissa Jokamiehenä ja Joelina nähdään Tommi Virhiä, jonka suoritus on äärimmäisen vaikuttava. Rikkaana ja välinpitämättömänä Jokamiehenä Virhiä on aidosti vastenmielinen elostelija, jolla on kuitenkin kummaa viehätysvoimaakin. Virhiän ryhdikkästä, lommoposkisesta olemuksesta ja ivallisesta äänestä tulee etäisesti mieleen legendaarinen kauhunäyttelijä Vincent Price. Toisella puoliajalla Virhiä muuttuu ihailtavan luontevasti sympaattiseksi ja kaiho-mieliseksi Joeliksi, mieheksi,

joka yrittää päästä kiinni elämänsyrjään maattuun vuoden koomassa.

Muutkin näyttelijät tuntuvat olevan kuin kotonaan sekä ensipuoliskon teatraalisen runomitan että toisen puoliskon arkisen nyky-yhteiskuntasafiirin parissa. Erityisen lämpimän kosketuspinnan saa aikaiseksi Hannele Syrjälähti katkeroituneena sosiaalivirkailijana. Syrjälähti onnistuu myös duettotulkinnallaan Inna Helminen kanssa tuomaan uusia merkityksiä kulahtaneeksi luulemani Kim Lönnholm -hittiin Minä olen muistanut.

Sekä ensimmäinen että eri-

Kuolema (Inna Helminen vahvassa draamassa.

tyisesti toinen - Monikasvojen itsensä käsikirjoittama puolisko ovat tulvillaan elämäntä kuisia kohtauksia, joissa pieniä, viisaita havaintoja misyyden luonteesta. Ysä nämä viisaudet muovat vahvan ihmillisyyde

Opulta nnyviä vat Monikasvojen

teettinäytelmä,
ahl, Monikasvot: Joel' Jokamies.

näytös 21.4.2005

uditoriossa.

fyni.

Huugo Jalkanen.

ovustus ja lavastus: Monikasvot.

Ari Eloranta, Inna Helminen, Hely Ojala,
naa, Pasi Hakanen, Kristiina Jerkov, Han-
ni, Vilma Tyni, Tuija Ranta, Sirkku Tyni,
ni, Maria Halminen.

HELY OJALA

Kuolema (Inna Helminen) on konkreettisestikin läsnä Porin työväenopiston näytelmäpiirin vahvassa draamassa.

tyisesti toinen - Monikasvojen itsensä käsikirjoittama - puolisko ovat tulvillaan elämänmaukuisia kohtauksia, joissa piilee pieniä, viisaita havaintoja ihmisyyden luonteesta. Yhdessä nämä viisaudet muodostavat vahvan inhimillisyyden vir-

ran, joka lopun paatoksellisuu-
dessa jo melkein tulvi yli äyräidensä.

Maailma muuttuu vuosisatojen kuluessa, mutta ihminen perushyveineen ja -paheineen ei muutu miksikään. Joel' Jokamiehen pohjimmainen sa-

noma ei ole ehkä omaperäinen, mutta viesti tuodaan perille hämmästyttävän oivaltavasti ja koskettavasti. Komedian ja tragedian kasvot eivät näyttäydä erikseen vaan yhdessä, kuten oikeassa elämässäkin.

Mikko I. Elo

kuin- joka yrittää päästä kiinni elä-
menä mänsyrjään maattuuan vuoden
koomassa.

Muutkin näyttelijät tuntuvat olevan kuin kotonaan sekä ensipuoliskon teatraalisen runomitan että toisen puoliskon arkisen nyky-yhteiskuntasatiirin parissa. Erityisen lämpimän kosketuspinnan saa aikaiseksi Hannele Syrjälähti katkeroituneena sosiaalivirkailijana. Syrjälähti onnistuu myös duetto-tulkinnallaan Inna Helminen kanssa tuomaan uusia merkityksiä kulahtaneeksi luulemani Kim Lönnholm -hittiin Minä olen muistanut.

Sekä ensimmäinen että eri-